

land kan anvende retten til fri bevægelighed i EU. Og det er altså i den emnekreds, man har besluttet at arbejde for fælles regler i EU-regi.

De tiltag, der er fastsat i artikel 63, skal være gennemført inden 5 år efter Amsterdamtraktatens ikrafttræden, dvs. senest den 30. april år 2004. Det gælder dog ikke reglerne om ligelig fordeling af modtagelsesindsatsen, om betingelserne for indrejse og ophold for tredjelandes statsborgere samt for disses anvendelse af den fri bevægelighed i EU. På de her områder er der ingen tidsfrist.

I dag næsten 2 år efter Amsterdamtraktatens ikrafttræden er situationen den, at arbejdet er i gang. Kommissionen har fremlagt en række forslag, hvoraf nogle er vedtaget, mens andre fortsat er under behandling.

Af vigtige vedtagelser kan nævnes, at Rådet den 28. september sidste år vedtog en beslutning om oprettelse af Den Europæiske Flygtningefond, som er et led i bestræbelserne på at opnå en forbedret modtagelse af flygtninge og fordrevne; at Eurodac-forordningen, der vedrører fingertrykssammenligning, som skal forbedre anvendelsen af Dublinkonventionen, blev vedtaget den 11. december sidste år, og endelig for det tredje, at visumforordningen blev vedtaget på tredjemødet her den 15-16. marts år 2001, altså i år.

Af retsakter, der er under behandling, kan jeg nævne forslaget til direktiv om familiesammenføring, forslaget til direktiv om procedure for tildelelse og fratagelse af flygtningestatus og forslag til direktiv om midlertidig beskyttelse.

Det kan inden for kort tid forventes, at Kommissionen kommer med yderligere forslag, bl.a. et forslag til direktiv om andre beskyttelsesformer end asyl efter Genèvekonventionen og et direktivforslag vedrørende tredjelandes statsborgere, indrejse og ophold med henblik på lønarbejde og selvstændig virksomhed. Det er altså de direktivforslag, som enten er vedtaget, som er under behandling, eller som kan forventes.

Men der er også to andre vigtige kilder til forståelse af, hvad arbejdet i EU på asyl- og indvandringsområdet kommer til at dreje sig om i tiden fremover, og det er Kommissionens meddelelser fra november sidste år om en indvandringspolitik i EU og om en fælles asylprocedure og ensartet asylstatus.

Sådanne meddelelser fra Kommissionen er ikke retsakter, og der er ingen retslig virkning knyttet til meddelelserne. Meddelelserne er udtryk for Kommissionens foreløbige tanker om,

hvilken politik der skal gennemføres på bestemte områder.

Det første var altså Kommissionens anbefalinger i meddelelsen om indvandring, der lægger op til en aktiv indvandringspolitik fra EU-landenes side inklusive indvandring af arbejdskraft fra lande uden for EU. Tilførslen af arbejdskraft bør ifølge meddelelsen ske til imødekommelse af arbejdsmarkedets krav og ikke som erstatningsindvandring til imødegåelse af et faldende befolkningstal.

Størrelsen af behovet for indvandring i EU skal efter Kommissionens opfattelse fastlægges gennem årlige rapporter fra medlemslandene, hvori der dels gøres rede for indvandringen i det forløbne år, dels foretages en vurdering af behovet for tilførsel af arbejdskraft i det kommende år.

På baggrund af rapporterne fra medlemslandene er det Kommissionens opfattelse, at Kommissionen skal udarbejde en samlet rapport, der skal forelægges Rådet med henblik på fastlæggelse af den strategi, som skal følges i de kommende år.

Kommissionen finder, at den påtænkte indvandring skal ledsages af omfattende integrationsprogrammer for at sikre, at positive elementer som høj beskæftigelsesgrad og social samhørighed med værtsamfundet fremmes mest muligt. Samtidig forudsættes en resolut politisk vilje til at fremhæve fordelene ved indvandring og til bekæmpelse af racisme og fremmedhad.

Endelig skal indvandringen stadig ifølge Kommissionen ske i partnerskab med oprindelses- og transitlandet, sådan at de negative effekter af udvandringen for de lande afbødes mest muligt, og sådan at den ulovlige indvandring til EU, specielt i form af menneskehandel og menneskesmugling, om muligt nedbringes.

Det er vigtigt at understrege, at det i Kommissionens meddelelse overlades til det enkelte land at beslutte, om man ønsker øget indvandring af arbejdskraft ud over den, der allerede finder sted i dag.

I den anden meddelelse, der drejer sig om asyl, forestiller Kommissionen sig den fremtidige udvikling i EU som en proces i to faser. Første fase, som er i gang i øjeblikket, skal munde ud i det i EU-traktaten og Tampere-konklusionen forudsætte sæt minimumsstandarder på asylområdet. I denne fase bevarer EU-landene deres nationale asylsystemer fuldt ud under forudsætning af, at de vedtagne standarder overholdes.